

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

ЗА ЄДИНУ ПОМІСНУ УКРАЇНСЬКУ
ПРАВОСЛАВНУ ЦЕРКВУ

ЧАСОПИС ВОЛИНСЬКОЇ ЄПАРХІЇ
ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ УКРАЇНИ

№ 10 (239), жовтень 2024 р.

РАЧИН: АРХІЄРЕЙ ПРИВІТАВ ПАРАФІЮ ЗІ СТОРІЧЧЯМ ХРАМУ

8 вересня, у свято Різдва Пресвятої Богородиці, митрополит Луцький і Волинський Михаїл очолив Літургію в однойменному храмі цього села Горхівського деканату з нагоди празника та 100-річчя церкви.

Разом із високопреосвященним молилися: старший декан протоієрей Андрій Сидор, настоятель священник Петро Янюк, інше духовенство благочиння.

У проповіді керуючий єпархією зазначив, що цей храм, який пережив різні політичні устрої, сьогодні дочекався, щоби богослужбовою мовою тут була українська. Нині наш народ проходить нелегке випробування. Адже Господь створив людину, щоб, подолавши усі труднощі, вона потрапила до Царства Небесного. І боротьба, в першу чергу, – з самим собою, з нашим внутрішнім ворогом – думками, які навіює нам лукавий. Але ми боремось і любов'ю переможемо все те, що нам навіюється. Але є й такі, що не хочуть боротися, – це наші сусіди московити. Владика закликав вчити історію, бо тоді зрозуміємо глибину Божої любові до себе, до своєї землі задля нашого майбутнього. «Ми тут живемо, це наша Батьківщина, і нікому не дамо її зганьбити».

Церковними відзнаками й архієрейськими благословенними грамотами нагороджено о. Петра, добродійців і активних парафіян.

Під час хресної ходи архіпастир здійснив чин освячення Державного Прапора України, знамена Січових стрільців і стяга Волинської єпархії, що встановлені на подвір'ї храму.

У XVIII ст. в с. Рачин був дерев'яний Божий дім із чотирма куполами і дзвіницею. Під час Першої світової війни це приміщення використовувалося під госпіталь. На початку 20-х рр. XX ст. воно згоріло. Тож громада розпочала спорудження нової церкви, яку було збудовано й освячено 1924 р. Тоді на Пасху правили перше Богослужіння. За часів Другої світової в ній переховувалися місцеві селяни. З 1962 до 1989 рр. храм був закритий атеїстичною владою, у ньому створили музей і приміщення добре збереглося. У 1991 р. церкву відкрили, освятили і богослужіння відновили. Нині це тридільна святиня з добудованою дзвіницею.

Громада в числі перших возз'єдналася з Православною Церквою України.

ЗВ'ЯЗОК ЧАСІВ

В ОБЛАСНОМУ ЦЕНТРІ ВЩАНУВАЛИ ПАМ'ЯТЬ УКРАЇНЦІВ, ВИСЕЛЕНИХ ІЗ ХОЛМЩИНИ

Заупокійну літню на меморіальному комплексі «Вічна слава», біля пам'ятного знака депортованим українцям, 8 вересня очолив митрополит Луцький і Волинський Михаїл.

Разом із владикою служили канцлер єпархії протоієрей Микола Цап, міський декан протоієрей Михайло Онишук, духовенство міського деканату, студенти Волинської православної богословської академії.

На захід з нагоди 80-річчя від початку депортації українців, організований Волинським обласним громадсько-культурним товариством «Холмщина», зібралися члени цієї формації, представники влади, просто небайдужі волиняни. Присутні поклали квіти до пам'ятника.

Навесні 1944 року агресивні дії поляків-шовіністів щодо українського населення етнічних українських земель за Бугом набули масового характеру. Причиною ще частіших спалювань українських сіл і вбивств українців стало визволення Польщі від німецьких загартників та юридичне закріплення Холмщини, Підляшшя, Надсяння, Західної Бойківщини, Лемківщини у складі Польщі. Депортації українців тривали до 1947 року, до сумнозвісної акції «Вісла».

Оксана КАРНКОВСЬКА

Наша газета – у Вашу скриньку чи на монітор

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – корисний засіб у духовному житті православного християнина. Щоб ця релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її в будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Індекс у каталозі обласної періодики – 91241.

Ця ж газета в електронному вигляді, архів її основних публікацій, радіопередач та інших аудіо-, відео- і текстових документів, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslavivolyzni.org.ua

10-РІЧНИЙ ВОЛОНТЕР МИХАЙЛО МЕЛЬНИК ІЗ СЕЛА ВЕЛИМЧЕ ОДЕРЖАВ АРХІЄРЕЙСЬКУ НАГОРОДУ

Юний парафіянин храму Покрови Пресвятої Богородиці зібрав близько 70 тис. грн на два дрони для воїнів 14-ї механізованої бригади.

Про збір хлопця оголосив настоятель церкви в цьому селі Ратнівського деканату (Ковельський р-н) священник Дмитро Алій. Віряни активно долучилися – й за тиждень збрали необхідну суму. «Були перекази і з-за закордону, адже є вихідці з Велимча, які живуть у Бельгії, Німеччині, Англії, США, і вони дуже сприяють таким починам», – розповів душпастир.

Збір на дрони далеко не перший у волонтера Михайла. Хлопець усіяло підтримує військових та ініціює нові заходи. «Раніше він збирав нашим захисникам на турнікети, медичні засоби тощо. Відмовлявся від смаколиків, які можна придбати в магазині, натомість кожну гривню беріг для воїнів. Я вважаю, що немалу роль відіграло виховання, прищеплена любов до своєї держави», – каже панотець.

Аби відзначити ці старання, о. Дмитро вирішив 3 вересня привезти Михайлика до митрополита Луцького і

Волинського Михаїла, щоб його благословити. «Архієрей радісно зустрів хлопця. Вони гарно поспілкувалися й Михайло отримав відзнаку від архієпископа за свою благодійність. Дуже хочу, щоб інші бачили це і брали приклад. Україна живе в нашій молоді, в нашому майбутньому».

На цій ниві Михайлик став проявляти себе після героїчної загибелі на війні у вересні 2022-го жителя с. Велимче Володимира Редьковича. «Він дуже його поважав і любив. Знав, що захисник воював з 2014 року. Після смерті Володимира на харківському напрямку хлопець сказав, що хоче допомогти врятувати нашу країну».

Священник розповів, що збори відбуваються різними шляхами, зокрема, проведенням усіялих лотерей. Парафіянки випікають солодоці та влаштовують акції, таким чином допомагають Збройним силам України. «Ми знову оголосили збір і зараз збираємо кошти на автомобіль для нашого односельчанина, воїна 14-ї бригади, який виконує бойове завдання на курському напрямку».

«ДОБРЕ ДЕРЕВО ДАЄ ДОБРІ ПЛОДИ»: ПРИВІТАЛИ ВОЛИНСЬКОГО МЕЦЕНАТА З ЮВІЛЕЄМ

15 вересня 55-річчя відзначив Віктор Іванович Корсак – фундатор Літературної премії ім. Івана Корсака та засновник Музею Корсаків у Луцьку.

Тут відбулася щорічна церемонія вручення цієї нагороди. Віктор Іванович та Іван Федосійович, син і батько, народилися в один день, тож учасники дійства – представники влади, літературознавці, журналісти, активна громадськість міста – прийшли не тільки з цікавості до культурної події, а й щоб поздоровити пана Віктора.

З вітальним словом виступив староста кафедрального собору Святої Трійці протоієрей Володимир Подолець. «„Добре дерево дає добрі плоди“, – нагадав

біблійні слова священник. – У випадку Корсаків вони найкраще відображають суть: хорошу справу розвивати та підтримувати національну культуру започаткував його батько, а син продовжив. Я бажаю вам не зупинятися і не боятися, і надалі проводити свою важливу діяльність, розгорнути нашу культуру та зберігати про неї пам'ять».

Цьогоріч нагороду отримав Ігор Гургула, чий доробок підтвердив високу якість і актуальність історичних романів в українській літературі.

Наталія КАЛАШНИКОВА

ДУХОВНА ШКОЛА

ХРИСТІЯНСЬКА ЕТИКА МАЄ БУТИ В КОЖНІЙ ШКОЛІ, ЖИТИ В КОЖНІЙ ДИТИНІ – МАТІНКА НАТАЛІЯ РОТЧЕНКОВА

Про духовну освіту та чому шкільний предмет «Основи християнської етики» важливий і для дітей, і для батьків, і для держави, своїми думками поділилася досвідчений педагог.

Напередодні нового навчального року Наталія Ротченкова, голова луцького міського об'єднання викладачів предметів морально-духовного спрямування, переможниця багатьох конкурсів, авторка підручників та дружина священника, під час інтерв'ю для інформаційно-аналітичного видання *insider-media.net* розповіла про власний досвід викладання у школах, як недільних, так і загальноосвітніх.

Насамперед, зауважила Наталія Іванівна, найкращим для виховання людини є Слово Боже, з нього все розпочинається. Вона пригадала, як багато років тому було вирішено, щоб недільні школи діяли у кожній парафії. «Митрополит Луцький та Волинський Михаїл ініціював семінари для священників парафій Волинської єпархії, ми ділилися досвідом та знаннями. Владика спонукав, щоб діти більше знали про Бога», – розповіла панімамка Наталія.

За словами матінки, усе насамперед залежить від батьків. Аби вони могли відповісти на численні запитання своїх дітей,

їм треба теж багато читати, наповнюватися духовно, ходити до церкви, вивчати Святе Письмо. «Хто засіває перші зерна? Звісно, що батьки. І саме вони разом зі своїми дітьми мають пізнавати Бога», – переконана педагог. Якщо родителі хочуть, аби їхня дитина була щасливою, мають привести її до Господа.

«Біблія – це орієнтир, як правильно діяти в тій чи іншій ситуації, як побороти свій гнів, як стриматися. Все це вчитель показує, пояснює на прикладі біблійних історій», – ділиться вчителька. В недільній школі, за її словами, дитина не лише знає Десять заповідей Божих, а найголовніше – вона їх розуміє. А ще важливо – оточення, люди, які поряд. «Адже дитина – як дерево. Щоб дерево родило хороший плід, його треба обро-

бляти від шкідників, поливати, доглядати», – підкреслює педагог.

Наталія Ротченкова є співавторкою підручників з основ християнської етики. «Вже грифовано програму для 1–11 класів, підручник для п'ятикласників теж грифовано і видано. Готуємо для шостого класу, збираємо кошти на його видання», – поділилася в інтерв'ю пані Наталія. «Хто хоче долучитися, усі реквізити є на сторінці Василя Жуковського у фейсбуці, відомого професора, священнослужителя... Василь Миколайович – генератор упровадження основ християнської етики в кожній області України, у кожній школі», – наголошує матінка. Адже, за її словами, дуже важливо, щоб християнська етика завітала до кожної української сім'ї, жила в серці кожної

дитини, бо цей предмет робить наш народ згуртованим, сильним та мудрим. «Це фундамент, на якому повинна будуватися міцна українська сім'я, міцна держава. Фундаментом має бути Слово Боже, фундаментом повинен бути Бог, а Бог є любов, тож усе, що ми робимо, маємо робити з любов'ю», – підсумувала Наталія Іванівна.

За її словами, в Луцьку багато хороших викладачів дисциплін морально-духовного спрямування, вони брали участь і перемогли в олімпіадах, тож нині дуже боляче, що викладання предмету згортається. «Це вирішує школа, директор, але, розумієте, це йде зверху – від Міністерства освіти України. Але все ж велику роль відіграють батьки», – зауважує вчителька. Тим паче, за її словами, є досвід інших країн. Коли там викладали уроки християнства чи християнської етики, в той час був високий рівень освіченості, духовності, економіки. «Нині кожен має сприяти, аби цей предмет було впроваджено в школах. І це треба робити сьогодні, щоб потім, на старості, не було соромно. Кожен має запитати себе: що я роблю, аби працювала недільна школа, аби був урок християнської етики?» – поділилася з ведучим матінка Наталія.

Тетяна ХОМИЧ

ЄДИНА ЦЕРКВА

ЧЕРСЬК: ПЕРШИЙ ВІЗИТ НАШОГО АРХІЄРЕЯ

30 серпня митрополит Луцький і Волинський Михаїл відвідав парафію Пророка Іллі в цьому селі Маневицького деканату (Камінь-Каширський р-н), яка цьогоріч змінила юрисдикцію.

Влада разом з іншим духовенством привітав настоятеля священника Андрія Последова з 20-літтям служіння в Черську. Крім нього, за Божественною Літургією з високопреосвященним, зокрема, молилися: маневицький декан протоієрей Андрій Закидальський, ковельський – протоієрей Іван Бонис, любешівський – протоієрей Юрій Устимчук.

Під час Відправи о. Андрія Последова відзначено черговою священничою нагородою, а також архієрейською благословенною грамотою.

Цей храм засновано 16 серпня 2001 р., освячено 1 серпня 2005-го. Після повномасштабного вторгнення московитів богослужіння почали звершувати українською мовою. У березні ц. р. громада разом із душпастирем, полишивши московський патріархат, возз'єдналася з Православною Церквою України.

Оксана КАРНКОВСЬКА

МАЙЖЕ ЗАБУТИЙ НАЙБІЛЬШИЙ ХРАМ ВОЛИНИ ВІДРОДЖУЄТЬСЯ

Як це відбувається і завдяки кому – дослідили журналісти телеканалу «Аверс», підготувавши репортаж про Свято-Троїцький собор у Берестечку «Польська влада заборонила будувати, а радянська – мало не знищила».

Річ у тім, що це найменше містечко Волині має один з найбільших в області храмів, зведений у пам'ять про загиблих козаків. Його будівництво тривало 18 років – з 1910 по 1928-й.

«Згідно з історичними свідченнями, правлячий архієрей заклав камінь на будівництво собору у славет-

ному місті, а наступного – на будівництво монастиря на місці битви козаків у селі Пляшева Рівненської області», – розповідає настоятель величного храму протоієрей Микола Качмар.

Зовні собор нагадує Володимирський, утім, якщо висота столичної святині – 49 метрів, то берестечківській височіє на 57.

Панотець поділився спогадами, що навіть купол відремонтувати виявилось неабиякою проблемою, бо не знайшлося майстрів, які б забрались на таку висоту. Тому допомогли у цьому альпіністи. Площа

тріярусного даху святині – майже 2000 метрів квадратних.

Коли вже було збудовано два яруси храму, зводити третій заборонила польська влада, оскільки, згідно з рішенням із Варшави, православна церква не мала би перевищувати костел. Та згодом третій ярус таки добували.

Священнослужитель розповідає, що радянська влада зробила зі святині склад плодоконсервного заводу. Але завдяки місцевим жителям пам'ятку історії не вдалося знищити: «Царські ворота і дияконські двері, іконостас, навіть підвищення й отвори, де престол був, напис на мурованому іконостасі, тодішня укладка підлоги – все це збереглося».

За словами місцевої довгожительки, колись до храму приходило багато дітей. І досі тут зберігається чимало унікальних реліквій.

Поки що діє лише нижній ярус і третина середнього: триває реконструкція собору. Ще багато робіт слід провести у храмі, відновити святиню, ділиться думками отець Микола. Каже, що після приїзду до Берестечка в 2001 році тодішнього президента Леоніда Кучми держава виділила 20 мільйонів гривень на реконструкцію. Але й ця сума не в повному обсязі надійшла на храм, «заблукавши дорогою». На тому фінансування будь-яких робіт припинилося.

Тепер люди власними силами намагаються то вікна замінити, то конференцію провести, аби про собор не забували. Парафіяни дуже сподіваються, що бодай після війни державні мужі згадають про величну пам'ятку нашої історії.

Олена МАЮК

ЄДИНА ЦЕРКВА

КЕРУЮЧИЙ ЄПАРХІЄЮ ПРИВІТАВ АРХІМАНДРИТА СВЯТОПОЛКА КАНЮКУ З 20-РІЧЧЯМ СВЯЩЕННИЧОЇ ХІРОТОНІЇ

З нагоди ювілею намісника Замкового Свято-Архангельського монастиря, що в обласному центрі, митрополит Луцький і Волинський Михайл очолив тут Божественну Літургію.

Відправа у храмі Новомучеників та сповідників ХХ ст. цієї обители відбулася 6 вересня, в день спомину чуда архістратига Михаїла в Хонах (Колосах).

Крім о. Святополка, із високопреосвященним молилися: канцлер єпархії протоієрей Микола Цап, декан монастирів архімандрит Константин Марченко, інше духовенство. Супроводжував Богослужіння архієрейський хор «Оронта» (головний регент – заслужений діяч мистецтв України Василь Мойсіюк).

У проповіді архіпастир зазначив, що Господь дає сили тим, хто вірить у Нього і звертається до Нього. У цій гармонії мають бути: священник, мирянин, ченці, паства. Коли подивитися на стан нашої душі – це випробування, подвиг. Випробування – це такий стан, каже владика, коли намагаємося за кожним разом робити менше зла, менше пустоти, а більше користі. Таким чином, це наш духовний ріст, де менше гріха і більше праведності. У цьому суть нашого повсякденного подвигу.

Архієрейськими благословенними грамотами нагороджено добродійців цього монастиря, його церкви й активних мирян.

Нагадаємо: тут, у колишній будівлі католицького кляштора, з 1890-го розташували луцьку тюрму, де 23 червня 1941 року НКВС розстріляв понад 2 тисячі ув'язнених. Замкову Свято-Архангельську чоловічу обитель засновано в 2001 році, спочатку як монастир Різдва Христового, а з 2007-го – з нинішньою назвою. Монастирський храм на честь прославлених новомучеників і сповідників ХХ століття освячено 2012 року. В 2014-му для цього Божого дому відомий художник Володимир Жупанюк написав запрестольну ікону «Цар слави».

Архімандрит Святополк Канюка народився 28 листопада 1980 року в м. Збараж на Тернопільщині. Після здобуття освіти в місцевому професійно-технічному училищі (тракторист-механік) вступив до Волинської духовної семінарії УПЦ КП, яку закінчив у 2003-му. Того ж року став насельником монастиря Святителя Миколая Чудотворця,

що в с. Жидичин Ківерецького деканату. 22 серпня 2004 року відбувся чернечий постриг, а ієрейська висвята – 5 вересня, яку звершив тоді ще єпископ Михаїл. У 2007 році ієромонах Святополк очолив Замкову обитель.

Оксана КАРНКОВСЬКА

КАПЕЛАНСТВО

ВОЇНИ-ПРИКОРДОННИКИ НА ПЕРЕДОВІЙ – РАЗОМ ІЗ НАШИМИ КАПЕЛАНАМИ

1 вересня на сторінці Західного регіонального управління Держприкордонслужби України у фейсбуці опублікували інтерв'ю із військовими священниками Михайлом Хімчаком та Русланом Левочком.

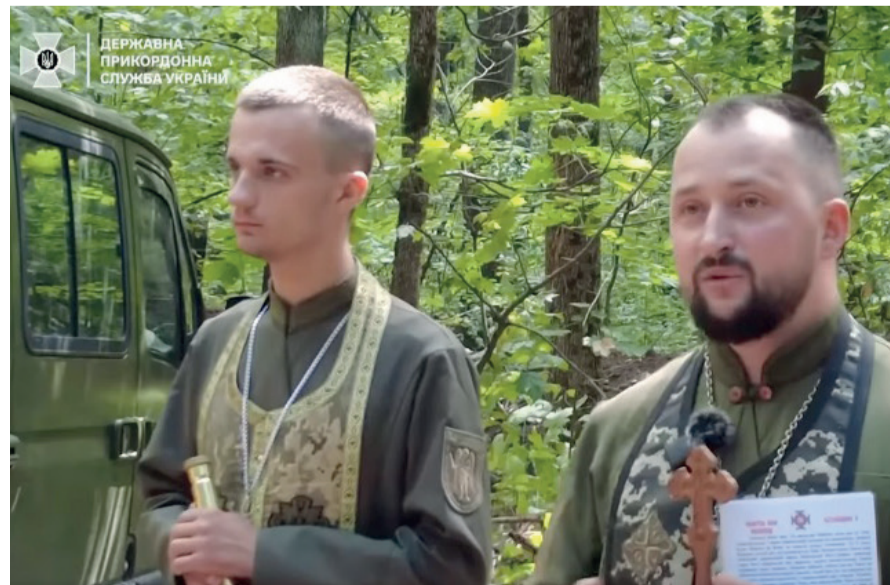
Обидва душпастирі постійно перебувають із прикордонниками в зоні бойових дій у Харківській області. Основне їхнє завдання – духовно підтримати, мотивувати, надихнути наших воїнів. За словами капеланів, для бійців дуже важливо одержати від них поради, особливо в умовах бойових дій, коли хлопці виконують завдання, ризикуючи своїм життям.

Протоієрей Михайло Хімчак (на фото справа) є старшим лейтенантом капеланської служби, у Волинському прикордонному загоні він з 2017 року. Каже, що виїжджати на ротацію з підрозділом уже стало традицією. «З Божою поміччю завжди легше це все проходити та долати. Маємо можливість і посповідатися, і причаститися», – розповідає о. Михайло.

За словами священника, капеланське служіння не обмежується служінням у храмі, вони відгукуються на всі виклики. «Якщо необхідно, є, не дай Боже, важка ситуація, слід підтримати духовно – втішаємо, молимося, даємо поради», – ділиться протоієрей.

Лейтенант капеланської служби ієрей Руслан Левочко у прикордонному загоні з цього року. «Ми, Православна Церква України, в цей нелегкий час для нас, для нашої Батьківщини, проходячи цей шлях боротьби за незалежність України, постійно з нашими воїнами пліч-о-пліч», – розповідає о. Руслан. На його думку, підтримка священників на фронті є надважливою для військовослужбовців. «Де наші воїни – там і перебувають наші капелани, підтримуючи їхній дух, їхню міць для перемоги нашої держави», – зауважує ієрей.

Тетяна ХОМИЧ

ХТО МОЖЕ СТАТИ ХРЕЩЕНИМИ БАТЬКАМИ

На прохання «Волинської служби новин» (vsn.ua) протоієрей Віталій Собко, голова інформаційно-видавничого центру єпархії, відповів на це запитання.

«Як відомо, під час звершення таїнства Хрещення дитину тримають хресні батьки – свідки й поручителі перед Церквою за віру хрещеника (-ці). Від імені дитини вони відрікаються від сатани, виявляють бажання з'єднатися з Христом, дають обіцянку вірності Йому, виголошуючи Символ віри (молитва „Вірую“). Тим самим беруть на себе зобов'язання клопотатися про виховання, наставляння в православної вірі, духовне опікунство», – сказав душпастир.

За його словами, хрещеним батьком можна стати з 15 років, хрещеною матір'ю – із 13-ти. Для цього обов'язко-

во слід бути християнином, вірним Православної церкви. Важливо зважати, наскільки претенденти є людьми порядними та віруючими. Чи старатимуться добрим прикладом свого життя навчати дитину християнських чеснот? Чи мають достатні знання, щоб навчати юних християн азів віри? Чи молитимуться за дитя в храмі й удома? Турбуватимуться про похресника (-цю) постійно чи лише один раз на рік – у день народження?

«Потрібно усвідомити, що хрещеними батьками стають назавжди й що прийде час, коли доведеться давати відповідь перед непідкупним Престолом Божим за виконання цієї місії», – підкреслив речник єпархії.

АНТИМІНС: НЕПОМІТНА СВЯТИНЯ, БЕЗ ЯКОЇ НЕМОЖЛИВА ЛІТУРГІЯ

Беручи участь у Службі Божій, неможливо не звернути уваги, що священник переважно стоїть у вітарі обличчям до незвичного столу. Особливо виготовлений, облаштований та прикрашений – він називається *престолом*. І якщо певний час поспостерігати за Відправою, стає очевидно, що це – найсвятіше місце в храмі. Справді: саме на престолі зверхується містичне переосуднення хліба й вина в Тіло і Кров Господа нашого Ісуса Христа.

З історії дізнаємося, що перші християни збиралися на спільну молитву та причастя Святих Дарів біля гробів мучеників за віру. Кам'яні гробниці й були тоді престолом, що заклало важливі канони для звершення найважливішого Богослужіння на спомин про Спасителя. Далі, коли все частіше виникала необхідність збиратися на Літургію в інших місцях, де не було поховань страчених християнин, потрібно було визначити щось таке, що могло б замінити гроб-престіл.

Тут і підходимо до реліквії, яка має назву *антимінс*. Це слово грецького походження означає: «те, що замість престолу». Це прямокутний плат (найбільш поширений розмір 60х40 см) із зображенням покладання Ісуса до гробу. Посередині антимінсу знаходиться заплата кишенька, куди вкладено частинку мощей когось із святих. Виготовлений переважно з лляної чи шовкової тканини, антимінс освячується тільки архієреєм, підписується і передається ним для визначеного православного храму, де зверхуватимуть Службу Богу.

В церкві антимінс постійно зберігається у складеному вигляді у вітарі, на престолі, під Євангелієм. Розгортається під час Літургії для урочистого покла-

дання на нього хліба і вина, які таємниче перетворюються в Тіло і Кров Сина Божого.

Доторкатися до антимінсу і використовувати його за призначенням можуть лише священнослужителі, котрі є відповідальними за його безпеку та чистоту як великої святині.

За словами блаженного Симеона Солунського, антимінс символізує гробові пелени Спасителя. Але про цю реліквію можна дізнатися дещо неочікуване з молитов, які читає архієрей під час його освячення.

Зокрема, там є такі слова: «Господи, Боже наш... освяти жертвник цей. Наповни його світлом присносущим і вибери його на оселю Твою. Створи його домом слави Твоєї і прикрась його Твоїми Божественними і небесними дарами! Вчини його пристановищем бурею гонимим, зціленням пристрастей, захистом немічним, на бісів прогнанням. Щоб очі Твої вдень і вночі відкриті були на нього і щоб вуха Твої слухали молитву тих, що зі страхом до Тебе і побожністю до нього приходять і кличуть всечесне і поклоніння достойне ім'я Твоє. І чого вони попросять від Тебе, те Ти почувеш на небі вгорі і вчиниш милість...» А також: «Щоб нам, що стоїмо перед ним, як перед страшним Престолом Царства Твого, неосудно служити Тобі, нам, що возносимо моління за себе і всіх людей, що приносимо безкровну жертву Твоїй благості на прощення гріхів вільних і невольних, на управління життя, на дотримання благочестя, на виконання всієї правди».

А ось які слова каже єпископ у молитві після вкладання частинки мощей в антимінс: «Господи, Боже наш, Ти дарував мученикам, що за Тебе постраждали, і цю славу, щоб їхні мощі сяяли по всій землі в святих храмах Твоїх і росли плоди зцілень. Сам, Владико, як всіх благ Податель, молитвами святих, положенню мощей яких у цьому чесному жертвнику Твоєму Ти зволив бути, сподоби нас неосудно приносити Тобі на ньому безкровну жертву. І даруй нам усе, що просимо на спасіння, подаючи нагороду і в цьому тим, що постраждали за святе ім'я Твоє, щоб ним чуда чинити на наше спасіння».

Протоієрей **Віталій СОБКО**

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2, 3

тепер символ нашого спасіння. На завершення владика побажав, «щоби споглядаючи на хрест, ми в ньому бачили не лише розп'ятого Спасителя, але й велику Божу любов до нас».

Архієрейськими благословенними грамотами нагороджено добродієвців і активних вірян.

Божий дім тут зведено в 1907-му чеськими поселенцями, які жили в Боратині у 1872–1947 роках. Побудовано в готичному стилі з матеріалів місцевого виробництва та оздоблено вітражами. За радянських часів влада його закрила і влаштувала тут клуб. У 1994 році церкву відкрили, освятили і відновили богослужіння.

Проповідь архієрея:

Будьте господарями, а не рабами

Про матеріальну залежність людини в цьому світі говорив митрополит Луцький і Волинський Михайл на завершення Божественної Літургії у кафедральному соборі Святої Трійці.

15 вересня, в неділю після Воздвиження хреста Господнього, архіпастир нагадав, що християнину слід жити в гармонії з Богом, а не залежати від матеріальних благ. Усевишній дає свободу вибору, і від нас залежить, наскільки прив'язуємося до буденних речей замість духовних.

Ми самі обираємо цінності. Тож із часом можемо стати рабами матеріального світу. Тому керуючий єпархією застерігає

не залежати від матеріального, а жити з Отцем Небесним. «Будьте господарями свого життя і того, що ви маєте, але не будьте залежним від свої надбань», – закликає владика Михайл.

У Холмській – благодійний концерт духовної музики для ЗСУ

15 вересня в луцькому храмі Холмської ікони Божої Матері відбувся виступ чоловічого хору (регент Олександр Марач) для Збройних сил України.

Прозвучали дванадцять духовних творів М. Березовського, Д. Бортнянського, А. Веделя, Й. Кишакевича, М. Лєонтовича, А. Річинського, К. Стеценка та інших.

За повідомленням Олександра Миколайовича, викладача Луцького педагогічного коледжу, він організував проєкт задля допомоги у придбанні дронів для підрозділу 100-ї бригади, у якій служать співці цього Божого дому. Спільно з хористами коледжу благодійні виступи вже відбулися в багатьох храмах міста. Мистецький захід розпочали після Великодня виступом у костелі Апостолів Петра і Павла. Загалом зібрано 150 тисяч гривень.

Що робити з вінчальними іконами після розлучення

На прохання видання *konkurent.ua* протоієрей Віталій Собко, голова інформаційно-видавничого центру єпархії, відповів на це запитання.

У нашій традиції ікони Спасителя і Богородиці відіграють помітну роль у відправі таїнства Шлюбу. Для подружжя

вони, зокрема, є символом благословення, одержаного під час вінчання, на довге й щасливе сімейне життя. Саме тому, коли трапляється, що сім'я, на жаль, розлучається, постає питання: що ж робити з реліквіями? Адже образ, як відомо, є святинею, до якої важливо ставитися з повагою за будь-яких обставин.

З цього приводу о. Віталій зазначив: «Якщо ікони придатні для використання за призначенням, але з певних причин вони викликають небажані асоціації, – їх можна подарувати або віддати у храм».

Свято Віри, Надії, Любові та Софії в Маневичах

17 вересня митрополит Луцький і Волинський Михайл з нагоди престольного празника очолив Божественну Літургію в церкві цього селища.

Разом із керуючим єпархією служили: манєвицький декан протоієрей Андрій Закидальський, декан Благовіщенського округу Ковельського благочиння протоієрей Василь Мичко, настоятель парафії протоієрей Михайло Мельничук, інше духовенство.

Привітавши зі святом, високопресвященний зазначив, що самі по собі імена Віра, Надія, Любов, Софія не є чеснотами, але ними повинна наповнюватися душа кожного християнина. Якщо розтлумачити їх значення, то віра – це впевненість у невидимому як видимому, бажаному, очікуваному як дійсному. Надія – промисел Божий. Якщо ж говорити про любов, то Бог є любов. Софія –

це премудрість Божа, а початок премудрості – страх Божий, який базується на любові. Весь свій земний шлях людина проходить або з Богом, або відходить убік. Але Господь завжди йде прямою дорогою. І стати на шлях із Творцем треба вірою, надією і любов'ю, маючи при цьому й мудрість життєвих кроків.

Церковними відзнаками й архієрейськими благословенними грамотами нагороджено добродієвців і активних вірян, які потрудилися на благо церкви.

На подвір'ї храму працював благодійний ярмарок на підтримку ЗСУ, зокрема на придбання FPV-дронів. Водночас діяла виставка робіт місцевих майстрів та учнів навчальних закладів. Оригінальну роботу – копію ікони Тростянецької Божої Матері – представила художниця Оксана Деркач. (У храмі прикрашають іконостас інші образи, написані мисткинею.) Під час добродієвського заходу зібрано 105 тисяч гривень.

Божий дім у Маневичах засновано 2001 року. Тоді митрополит Яків Панчук освятив хреста під будівництво майбутнього храму. У 2003-му громада спорудила невелику дерев'яну церкву, щоби зверхувати Богослужіння, допоки зводитимуть більшу. Новий храм на честь Мучениць Віри, Надії, Любові та Софії збудовано й освячено 2018 року. У ньому є дещо унікальне. Зокрема, паніка дило з гербами України між лампочками, великий надвратний почаївський образ Богородиці над хрестом посередині та зверху іконостаса.

